

2013. július 1. – hétfő

Péter első levele 3,9: Ne fizessetek a gonoszért gonosszal, vagy a gyalázkodásért gyalázkodással, hanem ellenkezőleg: mondjatok áldást, hiszen arra hívatatok el, hogy áldást örököljetek.

Amennyire ismert ez az ige, annyira nehéz betartani. Nem csak Isten gyermekei tudják kívülről Jézus ezen szavait, hanem igen gyakran azok is, akik nem hisznek Istenben, de a hívőkön számon kérik, elvárják tőlük, hogy a rosszat jóval fizessék. Több alkalommal hallottam beszélgetni Isten gyermekeit erről a magatartásról, amire példát adott Urunk, s amire minket is hív. És sajnos, több alkalommal tapasztalhattam a gyakorlatban ennek ellenkezőjét, azt, hogy mennyire nehéz így élni, s milyen könnyen elbukunk, ha a mindennapi életben kell alkalmazzuk a jézusi tanítást. Mi még ellenségeinket is szeretjük, mindenkivel jót teszünk, és nem adjuk vissza a minket ért sérelmeket, gyalázkodást, kivéve a szomszédot, mert vele aztán végképp nem lehet másként, ő semmi másból nem ért, csak a bosszúból. Próbáltuk mi szép szóval, de nem ment, ezért ha egy szót szól, kettőt mondunk vissza. Mindenkinek megbocsátunk, hiszen Jézus azt tanította, hogy imáinkban is azt kérjük, úgy bocsásson meg nekünk mennyei Atyánk, ahogyan mi is megbocsátunk embertársainknak, s nincs is kivétel, csak egy, vagy kettő, mert azért azt csak nem lehet engedni, hogy valaki minden ok nélkül hamis dolgokat terjesszen rólunk, azt nem engedi a becsületünk. S ha nem állt le akkor sem, mikor szóltunk, akkor mi is elmondunk egyet s mást róla, hadd tudja mindenki, hogy milyen ember, de természetesen, mindazt, amit mi mondunk, igaz. Annyira igaz, amennyire így hallottuk. Meg az is lehet, hogy a gyalázkodása sem úgy van, ahogy hozzánk jutott, mert csak hallottuk, de mégis ezt tesszük. Sorolni, folytatni lehetne a példákat, azzal, ahogyan nem gyalázunk senkit, kivéve azt a népet, mely között lakunk, mert ők aztán megérdemlik, azt a vallást, ami olyan hamis, mert csak így állíthatjuk meg őket, és így tovább. Nem kell nagyon titokzatos, nehéz üzenetet keresni az igéből, engedjük egyszerűen, hogy ezen ige által Isten beszéljen velünk, juttassa eszünkbe, hol, mikor és hogyan tértünk el Jézus példájától, követésétől. És kérjük Isten elszánt, de alázatos szívvel, tanítson meg és adjon bátorságot ahhoz, hogy áldást mondjunk, ahol és akire az Ő Lelke indít. Tegyen minket Atyánk áldásban részesülő és áldást közvetítő gyermekeivé.

2013. július 2. – kedd

Pál első levele a korintusiakhoz 15,58: Legyetek szilárdak, rendíthetetlenek, buzgólkodjatok mindenkor az Úr munkájában, hiszen tudjátok, hogy fáradozásotok nem hiábavaló az Úrban.

Bátorkodom feltételezni, hogy nem vagyok az egyetlen, aki gyakran felfedezi, hogy jól ismert igék mennyire fontos, és méltatlanul elhanyagolt üzeneteket fogalmaznak meg, ha azokra kis időt szánunk, és imádságos lélekkel figyelünk arra, mit üzen általunk Istenünk. Isten semmit nem mond véletlenül, ha Ő arra hívja fel gyermekeit, hogy legyenek erősek és szilárdak, akkor az nem jó válasz, hogy mi nem tudunk, nem leszünk, ahhoz nincs elég akaratunk, lehetőségünk. Isten jól tudja, kik vagyunk, azt is, milyen kevés az erőnk és kevés sokszor a hitünk, nagyon kevés a kitartásunk, és kevés az akaraterőnk. Mindezek ellenére Ő azt mondja, erősekké, szilárdakká, rendíthetetlenekké akar tenni, mert ezt Ő munkálja ki gyermekei életében. Csak ne ellenkezzünk már olyan állhatatosan, ne utasítsuk el az Ő segítségét, mondván, hogy nem is érdemes megpróbálni. Sőt, legyünk készen elfogadni az ÚR vezetését, áldását, segítségét, és legyünk készségesek együtt munkálkodni a Lélekkel, engedelmeskedni az ÚR akaratának, cselekedni azt, amire Ő indít. Nagyon őszintén kérdeztem meg önmagamtól, mit is cselekszem én kizárólag Istenért, az Ő Nevében, az Ő dicsőségére? Ha nagyon őszintén megvizsgálom életem, s nem nevezek mindent könnyelműen az ÚR munkájának, ami saját hasznomra van, vagy amit

azért teszek, hogy ne szóljanak meg, vagy szégyenből legalább keveset, hanem csak azt nevezem az ÚR munkájának, amit őszintén, szívből, önként csak Őerte teszek, bizony meglepő következtetéseket kellett megfogalmaznom. Próbálja ki bárki, s lesz min gondolkodni. Pedig Megváltónk azt tanítja, hogy aki kamatoztatta a földi életében Istentől kapott tehetségét, lehetőségét, táalentumait, az nem csak bemeleg az Atya örömébe, hanem ott még többet bíznak rá, még nagyobb lesz az öröme és a jutalma. Jézus bizonyára ma is arra biztatja az övéit, hogy kérjünk munkásokat Isten aratásába, mert ma is sok a feladat, és kevesen munkálkodnak igazán az Úrért. Ma így szól hozzánk: munkálkodjatok!

2013. július 3. – szerda

Pál levele a rómaiakhoz 8,35: Ki választana el minket a Krisztus szeretetétől? Nyomorúság, vagy szorongattatás, vagy üldözés, vagy éhezés, vagy mezítelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver?

A mi Urunk Jézus Krisztussal közösségben élünk, ezért neveztetünk keresztyéneknek. Ez a közösség Isten szeretete alapján jött létre, úgy szeretett minket Isten, hogy nem hagyott elveszni bűneink miatt, hanem egyszülött Fiát adta a mi üdvösségünkért. Úgy szeretett minket Isten Fia, hogy eljött értünk meghalni, ezáltal számunkra bűnbocsánatot és örök életet szerzett. Ennek következményeként mi már nem a bűnnek élünk, hanem Isten Krisztusban adott szeretetét viszonzva új életben járunk, többé nem szakadunk el Istentől. Nem így gondolja ezt Isten és az ember ellensége, akinek legfőbb célja minél több embert eltávolítani Istentől. Mindent kész megpróbálni, bevetni, azért, hogy ez sikerüljön neki. Isten azonban ismeri úgy a szándékát, mint az eszközeit, s Ő azt is tudja, hogy az ellenség legyőzött már. Ezért apostola által ismételtlen emlékeztet minket arra, hogy noha ezek komoly eszközök, hitünket, hűségünket megpróbálják, mindazáltal minket nem fognak elszakítani Krisztustól, a Vele való szeretetközösségtől. Mert nyomorúságban, veszedelemben, minden bajban és nehézségben eszünkbe jut Krisztus szeretete, az, hogy Ő nem azért váltott meg minket, hogy elhagyjon, hanem örökre hűséges marad hozzánk, mindig szeret és a javunkat akarja, akkor is, amikor nem értjük, miért enged meg valamit életünkben, vagy miért késik segítsége. Krisztus kimondhatatlan szeretetére emlékezve tudunk kitartani a próbák alatt, legyőzni az ellenséget, minden kísértésével együtt. Ezzel tudjuk legjobban dühíteni és lefegyverezni a sátánt, ha nehézség idején is kimondjuk, tudom, Isten szeret, Jézus Krisztus a Szabadítóm, ez a nyomorúság is javamra válik, most is törődik velem az ÚR, az Ő akarata fog érvényesülni, győztes maradok az ÚR szeretetében.

2013. július 4. – csütörtök

Malakiás próféta könyve 3,2: De ki bírja majd ki eljövetele napját, és ki állhat meg, amikor megjelenik?

Sokszor könnyelműen beszélünk és gondolkodunk Istenről. Ma már nem hallunk olyat, hogy valaki szörnyethalna, mert hazudik, megtéveszti a gyülekezet tagjait, dicsőségre vágyva tesz valamit képmutatóan. Nem tudjuk, miért enged Isten annyi gonoszt világunkba, illetve azt olvassuk, hogy ma még Isten tűr azért, hogy sokan megtérjenek és üdvösségre jussanak. Ebből azonban nem lehet könnyelmű következtetéseket levonni, veszélyes azt gondolni, amit az ige is említ, ha eddig nem jött el az ítélet, már ezután sem jön el. Van egy árnyaltabb megközelítése is az igének. Amikor valamilyen szenvedés, baj éri annak az embernek az életét, aki vallásos ugyan, sok mindent ismer az ige tanításából, de még nem egészen Krisztussal élő ember, előfordul, hogy megfedkezve arról, hogy maga sem

tökéletes és bűn nélküli, másokra mondja fenyegetően, bosszúvágygal és előre érzett kárörömmel, hogy eljön az Isten. Sokféleképpen lehet ezt mondani, látja Isten, Isten fenn van, Isten nem ver bottal, lesz egyszer igazság, s mindezek mögött az van, hogy én, aki mondom, nem gondolok bele, hogy mit jelent ez számomra, csak arra gondolok, hogy amikor Isten igazságot tesz, akkor megbünteti azokat, akikről én gondolom, hogy meg kellene büntesse őket. Az Isten igazsága viszont nem részrehajló. Ha Ő igazságot szolgáltat, akkor megbünteti azt, aki szerintem bűnös, de én sem maradok ki, mert lehet, hogy egyik rosszban nincs részem, de van másik gonoszság, ahol vétkes vagyok. Ki állhat meg Isten igazsága előtt? Gyakorlatilag senki más, egyedül a büntetlen Krisztus. Ha a nagy ítéletet várom, haragosaim méltó büntetését, jó lesz átgondolni saját életem. Ha viszont az értem életét adó, nekem a mennyben helyet készítő Krisztust várom, aki azért jön, hogy felvigyen a mennyei hajlékba, akkor tudom, az ítéletben nem állhatnék meg, de Ő annak árát megfizette, számomra pedig az ÚR eljövetele öröm, Megváltómmal való találkozás az örök életre. Ha megtapasztaltam bűneim bocsánatát, akkor nem az a vágyam, hogy mások ítélete eljőjön, hanem az, hogy ők is átéljék, elfogadják a bűnbocsánat csodáját, ők is várják örömmel és reménységgel a visszatérő Krisztust.

2013. július 5. – péntek

Ézsaiás próféta könyve 58,11: Olyan leszel, mint a jól öntözött kert, mint a forrás, amelyből nem fogy ki a víz.

Mostanában gyakran van szárazság, kevés az eső. Amikor hosszabb ideig nincs csapadék, nálunk a dombok vörösek lesznek, a zöld fű helyett minden kiszárad, valósággal kiég, szomorú látványt nyújt. Megtörténik gyakran, hogy ilyen táj mellett haladok el, majd beérkezem város-közelbe, ahol módosabb emberek építettek házat. Házaik előtt legtöbbször nagy virágoskert van, vagy pázsit, amit rendszeresen ápolnak, öntöznek, ott minden friss, zöld, szemet gyönyörködtető. Az előbbi kopár és kiszáradt táj után mintha még a szemlélt is felüdítené a zöld, gondozott udvar szépsége. Isten azt ígéri népének, hogy őket is ilyen élő, mindig friss és zöldellő kerthez teszi hasonlónvá. Isten nélkül az életünk kiszárad, kopár, sokszor élettelen az élet bibliai értelme szerint. Kedvünk sincs semmire, erőnk is elalél, reménységünk eltűnik, mindent szürkének, hiábavalónak találunk, amikor e világ történéseire, lelkületére, irányára gondolunk. Aki öntözött már nagyon kiszáradt földet, tudja, szinte sercegve issza magába a kerges talaj a vizet. Ha rendszeresen öntözzük, egy idő után meglátszik a változás, elkezd életre kelni, zöldellni, változni. Öntözzön minket Isten az Ő jókedvéből, s mi fogadjuk magunkba az életet adó ígét, hogy lehessen életünk ismét zöldellő, virágzó, másokat is örvendeztető, gazdagító keresztyénységé.

2013. július 6. – szombat

Péter első levele 4,11: Ha valaki prédikál, úgy mondja szavait, mint Isten igéit, ha valaki szolgál, úgy szolgáljon, mint aki azt az Istentől kapott erővel végzi, hogy mindenkor az Isten dicsőíttessék Jézus Krisztus által, akié a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké.

Mennyire át tud alakulni az emberi gondolkodás. És mennyire engedékenyek vagyunk, amikor az alakul. Mit jelent szolgálni, mi is az, hogy szolgálat? Kicsoda ma egy miniszter, és hogyan jön ez ide? Miként értékeli ma az emberek többsége az istentiszteletet, egyházi szertartásokat, és kinek mondja azokat, akik azt végzik? Miért fogadjuk el megértő mosollyal azt, hogy mindenki a nép, a közösség javát, előre haladását, jólétét hangoztatja, azt tűzte ki célul, holott mindnyájan tudjuk, szinte sugárik sok emberről, hogy meggyőzni szeretne, szavazatot, támogatást vagy pénzt akar. A miniszter szó eredetileg szolgát, szolgálattelvőt jelentett, elméletileg azok, akik a legdrágább autókkal utaznak, testőrök védik őket, hogy meg sem tudjuk közelíteni, ők a népet szolgálják, azért kapnak búsás fizetéseket. A lelkészek is úgy fogalmazzák, hogy szolgálnak, amikor egyházi szertartást végeznek, ők Isten szolgálói, és az ÚR őket a

nép szolgálatára, annak Isten útjaira való irányítására küldte. Sokszor kérdés, mennyire szolgálta a célja annak, amit tesznek. Pár napja egy idegen jött be hozzám, s azzal kezdte mondanóját, hogy neki egyetlen célja a közösség szolgálata, ezekért az elhagyott emberekért szeretne tenni valamit, neki semmilyen anyagi célja nincs. Megvallom, nehezen tudtam ezután a bevezető után követni, de hamar beigazolódott sejtésem, másfél órán keresztül próbált meggyőzni arról, hogy támogassuk egy befektetését, adjuk oda neki az egyház erdőjének egy részét, mert ő csak szolgálni akar. Minden szava mögött érezni lehetett a kapzsiságot, nyereségvágyat. Aki szolgál, mondja Pál, Istentől kapott erővel végzi, mert Isten bízta meg, az ÚR segíti, Ő vezeti, Tőle jön az áldás. Ez szolgálat, a többi dicsőség, haszon, nyereség keresése, vagy bármi egyéb. Esetleg megélhetés. És az nevezhető szolgálatnak, ami Isten dicsőségét keresi, nem emberi dicsőretet. Mit jelent ma, nekem szolgálni? Te szolgálsz?

2013. július 7. – vasárnap

A zsoltárok könyve 19,9: Az ÚR parancsolata világos, ragyogóvá teszi a szemet.

Ragyog annak a tekintete, aki megértette, hol van a helye, mi a feladata, és küldetését teljesíti, azt teszi, amit az ÚR rá bízott. Az ilyen ember tudja, helyén van, tapasztalja, Isten gondot visel, áldását adja rá, vezeti őt. Békessége van, még nehézségek közepette is. reménységgel néz előre. hiszen nem a bizonytalan jövőt látja, hanem a változatlan Istent, aki holnap, mindörökké vele lesz. Saját nem kis gondom az, hogy ritkán tapasztalom ezt az érzést, többször van azonban úgy az életem, hogy nem világos számomra Isten akarata. Az Ő parancsa az Írásból ismerhető, saját kérdésem viszont elég gyakran az, hogy mi jelent számomra az Ő igéje, mit és hogyan kell nekem ma cselekednem, ahhoz, hogy Neki engedelmeskedjem. Amikor naponta döntenem kell, hova menjek, mit tegyek, korlátolt időmmel és korlátolt tehetséggel, korlátolt anyagi lehetőségeimmel a sok kihívás, kérés közül melyiket hallgassam meg, melyik úton induljak, akkor néha nem világos számomra, mi is lenne leginkább az ÚR szerint való döntés. Van, amikor az Ő parancsa világos, ilyenkor bizony nem kellene pillanatra sem kérdés legyen, hogy engedelmeskedjem, de van, amikor nem tudok dönteni. Ezért bizonyára közelebb kell kerülnem Hozzá, többet szükséges imádkoznom, jobban meg kell ismerjem az Ő igéjét, igéjéből azt, hogy miként érthető meg szándéka. Adja az ÚR, hogy gyermekei mindig értsék parancsát, engedelmességük által elnyerjék a ragyogó szemek, ragyogó élet áldását, ajándékát. Ma is.

2013. július 8. – hétfő

Lukács evangéliuma 12,48: Akinek sokat adtak, attól sokat kívánnak, és akire sokat bíztak, attól többet kérnek számon.

Ez így természetes, mondhatnánk, és mindenkire nézve így is érvényesítenénk, kivéve önmagunkat. Az rendben van, hogy akinek több a tehetsége, az szolgáljon mások javára minden lehetősége szerint. Az is jó lenne, ámbár elég ritka, hogy mindenki anyagi lehetőségeinek mértékében támogassa a rászorulókat, járuljon hozzá a közösség kiadásaihoz. A gyakorlatban sokszor azt látjuk, amit frappánsan így fogalmazott valaki: az embernek a zsebe tér meg utójára. Az istenkeresés és hitélet útján is megfigyelhetünk egyes állapotokat. Van, aki csak félelemből keresi Istent, nehogy megbüntessen. Van, még azok között is, akik elindultak a hit útján, akinek csak Isten segítsége, áldása kellene. És lennie kell a hit útján olyan felismerésnek, amikor Isten gyermeke megérti, hogy nem félelemből, nem jutalomért, hanem Isten és az Ő gyermekei iránti szeretetből szolgálni lehet, szolgálni kell, és szolgálni jó. Ekkor rádöbbenünk arra, hogy mennyi mindenre alkalmatlanok vagyunk, de azt is meglátjuk és megértjük, mi az, amire Isten indít, milyen képességeket adott, milyen lehetőségeket nyit előttünk. Itt is megvannak a nehézségek, mert azt szeretnénk, hogy mindenki más azt tegye, amit mi, vagy többet is. Nemrég kérdezte valaki a második pohár után, harmadikat töltve, hogy miért nem jönnek sokan templomba, hiszen ő,

amikor csak tud, elmegy. A szemléletünk sokszor ez, amit mi teszünk, az a minimum, annyit mindenki tegyen meg, de mások azért többet is tehetnek, hiszen több az idejük, pénzük, lehetőségük. Az ige ma arra figyelmeztetett engem, hogy amennyit Isten rám bízott, azért felelős vagyok, azzal szolgálnom kell. Lehet másnak több, lehet kevesebb is, azzal majd neki kell elszámolni Gazdánk előtt. Ha valamiben tölem többet kér Isten, azért van, mert többet adott, ha pedig valamit nem Ő bízott rám, nem kaptam arra nyitott ajtót, nem én kell mindenáron megoldjam, elvégezzem. Adjon mindnyájunknak Istenünk tiszta látást arra, hogy miben akar minket használni, erőt, akaratot azok elvégzésére. És mindenben az Ő szent Nevének dicsőségére tudjunk munkálkodni.

2013. július 9. – kedd

Zofóniás próféta könyve 1,7: Csend legyen az én Uram, az ÚR előtt! Mert közel van az ÚR napja.

Igen nagy alázat, megalázkodás szükséges ahhoz, hogy csendben maradjunk az ÚR előtt. Úgy gondoljuk, hogy amikor tehetetlenek vagyunk, segíteni nem tudunk magunk, vagy más baján, de legalább elpanaszoljuk fájdalmunkat, ha keveset is, de enyhíti a szenvedést az, ha kibeszéljük magunkból. Nem tagadom, nehezebb terhek alatt feljogosultnak éreztem magam arra, hogy idézzem Jób szenvedését, szavait, melyekkel születése napját is megátkozta. Pedig Isten Jóbnak sem adott igazat, megfeddte azért, ahogyan és amit szólt. Márpedig legnagyobb szenvedésem is messze van még Jób gyötrelmétől. Mi pedig Krisztus szenvedéséről olvasunk az Írásokban, az ÚR Jézus gyötrelmei voltak bűneink fizetsége, az járt volna nekünk, amit Megváltónk hordozott el helyettünk. Amikor Istennek panaszodom, siránkozom, akkor a magam nehézségével foglalkozom, önmagam körül forog gondolkozásom, saját életemet szeretném, ha kissé könnyebb, szenvedésektől mentesebb lenne. Sokszor csodálkoztam azokon, akik ki tudták mondani teljes szívvel, hogy igen, Atyám, néha magam is igyekeztem ezt a legnagyobb elszántsággal, Isten akaratának elfogadásával mondani, de nem könnyű. Csendben lenni Isten előtt azt jelenti, hogy teljesen Rá bízom életem, holnapom, szenvedésem, kérdéseim, mindent. És Rá figyelek, nem magammal foglalkozom, hanem az Ő vezetését várom, kijelentését kérem. Hiszem, az Ő napja közel van, s akkor minden elmúlik, a földi dolgok megszűnnek, és egy számomra még ismeretlen, de reménységgel várt új korszak kezdődik. Isten embere, elég néked az ÚR kegyelme, légy csendes szívvel.

2013. július 10. – szerda

Jónás próféta könyve 2,3: Nyomorúságomban az ÚRhoz kiáltottam, és ő meghallgatott engem.

A mi Istenünk örök, Ő nem változik, tegnap, ma és mindörökké ugyanaz. Az Ő igéje, üzenete sem változik, és el nem múlik, hanem utolsó pontig beteljesedik. Ami változó, az a mi hozzáállásunk, akár egy igét is többféleképpen szoktunk olvasni, fogadni, nagyon sok függ a körülményeinktől, pillanatnyi állapotunktól, néha bizony még kedélyunktól is. Amikor átéljük Istenünk segítségét, kegyelmét, akkor hálaadással teszünk bizonyosságot arról, hogy Ő meghallgatja az imádságot, nem késik segítsége. Amikor viszont várakozunk, néha azt érezzük, hogy nem bírjuk már elhordozni a próbát, nyomorúságot, akkor számon kérően és panaszosan mondjuk Istennek, hogy Ő annyiszor meghallgatta az imádságot, sokan

számolnak be róla, hogy megsegíti a Hozzá esdeklőt, miért nem siet ezt abban a helyzetben is megcselekedni? Ha pedig vannak kéréseink, melyeket Isten nem hallgatott meg úgy, ahogyan azt szerettük volna, akkor még nehezebb lesz egyértelműen, teljes szívvel elmondani a mai igeverset. Pedig Isten valóban nem változik, betartja minden ígését, meghallja és meghallgatja imáinkat, amikor azt és úgy imádkozzuk, ahogyan és amit Ő tanított nekünk Fia által és az igében. Jónás imájának van egy különlegessége, ami egyedülivé teszi: ez az imádság a tenger mélyén, egy hal gyomrában fogalmazódott meg. Nem azután, hogy Isten csodát téve kimenekítette engedetlen prófétáját a halál torkából, hanem azt mondja az íge, hogy Jónás imádkozott Istenéhez, az Úrhoz a hal gyomrában. Ehhez már nagyon nagy hit kell, Isten döntéseinek alázatos elfogadása. Még ott van az emberileg biztos halált jelentő helyzetben, de ott csodák sorozata kell történjen ahhoz, hogy lélegezni tudjon, hogy ne haljon meg, s e csodák láttán megszületik szívében a hit, a meggyőződés, hogy onnan is kimenti az ÚR, a jelek arra mutatnak, hogy életben kell maradjon, hiszen neki van küldetése. Ezért úgy imádkozik, mint aki bizonyos abban, hogy Isten hallja és meghallgatja könyörgését. Ilyen hitet adjon Isten, hogy amikor mélyen vagyunk, akkor is ki tudjuk mondani kételkedés nélkül, hogy Isten meghallgatja imádságunkat.

2013. július 11. – csütörtök

Pál első levele a thesszalonikaiakhoz 5,18: Mindenért hálát adjatok, mert ez az Isten akarata Jézus Krisztus által a ti javatokra.

Gyakran idézem ezt az ígét, a hangsúlyt mindig a mondat első részére helyezem, arra, hogy mindenért hálás kell legyen Isten gyermeke, a jóért is, a nehézségért is, a rosszért is, mert minden Isten kezében van, az Ő akarata nélkül nem történhetett volna semmi életünkben, ezért nekünk Tőle kell elfoganunk mindazt, ami jó, ahogy azt egyik énekünk fogalmazza. Hálás kell legyek mindazért, ami körülvesz, ami történik velem, szereteteimmel, környezetemmel, mert Isten így rendelte és így akarja. A mondat végét nem igazán figyeltem meg, pedig nem kellene elhanyagolni az ott található üzenetet sem. Nem csupán azért vagyunk hálásak mindenért, mert ez Isten akarata, nem is csak azért, mert ismerjük az ígét, hogy Isten a rosszat is javunkra fordítja, hanem azt olvassuk ebben az igében, hogy a hálaadás Isten akarata Krisztus által a mi javunkra. Más szóval már maga a hála is javunkat munkálja. Hasznos a keresztyén embernek a köszönet, az elfogadás, a hálaadás. Építi hitünket, erősíti Istennel való közösségünket, ha hálásan fogadjuk Isten gondviselését, legyen az hitvallásunk szerint eső vagy aszály, egészség vagy betegség, de még gazdagság vagy szegénység is lehet. Mindez az ÚR gondviselését jelenti, s mikor megköszönjük ezeket, akkor az javunkra válik, hiszen amit megköszönök, azt elfogadtam, amiért hálát adok, abban Isten kegyelmét fedeztem fel. Mindez akkor válik igazán nehézzé, és ugyanakkor valósággá, amikor itt és most kell alkalmazsam saját életemben a hálaadást. Mondjuk ki a mai napon a köszönetet Istennek, bármi is tenné azt nehézzé, és adja mennyei Atyánk, hogy meglássuk, megértsük, hogyan válik javunkra ennek az ígének való engedelmisségünk.

2013. július 12. – péntek

A zsidókhöz írt levél 12,13: Egyenes ösvényen járjatok, hogy a sánta meg ne botoljon, hanem inkább meggyógyuljon.

Sok kárt okozott már, és még mindig sokat rombol az a szemlélet, mely szinte egyetemesen elfogadottá lett ma, és azt hirdeti, hogy mindenki csak saját életéért felel. Ebből az is következik, hogy senkinek nem lehet, és ne legyen beleszólása abba, hogy miként élünk, saját életvitele mindenkinek magánügye. Érdekesnek mondhatnánk, ha nem lenne szomorú, hogy miközben ma már szinte minden emberekkel foglalkozó tudományág azt hirdeti, hogy életvitelünk befolyásolja, és néha meghatározza mások életét is, ez a köztudatban nem akar elfogadottá válni. Nem vagyok egyedül az életúton, és főleg nem, ha Isten

gyermeke vagyok. Vannak, akikkel együtt megyek, mások követni szeretnének, néha a jóban, olykor a rosszban is. Lehetnek jó és rossz példa azoknak, akik látják életemet. Ha egyenes úton járok, másokat is ösztönzők, szavak nélkül is arra, hogy azt az életmódot kövessék. Ha görbe, kerülő, néha hamis ösvényt választok, akkor megtörténhet, hogy kijutok az út végére, de szeretteim, mások, akik ebben követtek, elbuknak. Életvitelemmel segíthetek mások gyógyulásán, de okozhatom egyesek elbotlását is. Talán mindenki ismeri annak keserűségét, fájdalmát, amikor valakinek a szenvedéséért minket, tetteinket, magatartásunkat okolják. Még akkor is, ha nem igaz a vád, és visszautasítjuk, egy pillanatra elgondolkodunk, vajon tényleg, nincs-e egy kis igazság abban, hogy mi is hozzájárultunk a szenvedéshez. És reménység szerint mindenki ismeri annak örömét is, amikor valaki meggyógyul egy szenvedélyből, kimenekül egy bajból, és azt mondja, hogy szavainkkal, vagy még jobb esetben saját példánkkal segítettük, hogy elérje célját. Dicséret, vagy pedig elmarasztalás, ha valakiről azt mondják, hogy olyan, mint mi? Útaid Uram, mutasd meg, hogy el ne tévelyedjem, és el ne tévelyítsek másokat.

2013. július 13. – szombat

A zsidókhoz írt levél 2,15: ... megszabadítsa azokat, akik a haláltól való félelem miatt egész életükben rabok voltak.

A haláltól való félelem rabbá tesz. Meghatározza egész életünket az, ahogyan gondolunk, vagy éppen elkerüljük azt, hogy a halálra gondoljunk. Illetve pontosabban fogalmazva egész életünket döntő módon befolyásolja az, hogy a halált végső elmúlásnak tekintjük, vagy pedig az ige szavai szerint általmenetelt az örök életre. Nyolcvanas éveiben járó, de még korához képest jó egészségnek örvendő szomszédom jut eszembe, aki sokszor elmondta már, hogy nem fél attól, hogy mi lesz a halál után, de a haláltól igen, mert nem tudja elképzelni, milyen lehet, és nem szeretné, hogy fájjon. A szomorú az, hogy azért nem fél attól, ami a halál után következik, mert bizonyos abban, hogy semmi nem következik. Ha jobban meggondoljuk, talán azt lehetne megfogalmazni, hogy a haláltól nem fél az újjászületett ember, de fél az, aki nem hisz Istenben és fél az is, aki hisz Istenben, de még nem ismeri Őt. Valahogy úgy, mint a Jakab levelében olvassuk, hogy az ördögök hiszik, hogy egy az Isten, ebből a hitből, ismeretből azonban rettegés származik esetükben. Aki nem hisz az örök életben, a feltámadásban, Istenben, az Ő erejében és szeretetében, az retteg a haláltól, mert nem tudja, fáj-e, és főként egész életében rab, annak a gondolatnak rabja, hogy élete rohamosan rövidül, minden perccel közelebb kerül a végső elmúláshoz. Minden eltelt nappal kevesebb maradt számára az életből, mert neki az élet csak a földi lét, és a többség nem igazán akarja befejezni, elhagyni a földi életet. A második kategória, akik hisznek Istenben, tudják, hogy Ő alkotta az eget és a földet, és mindenkinek egyszer meg kell Őelőtte jelenni, de még nem fogadták el Jézus Krisztusban bűneik bocsánatát, és nem élnek Vele élő közösségben, ők is félnek a haláltól. Félnek, mert állandóan mérlegelik, vajon elkárhoznak, vagy az átlagnál picit jobbak, és talán megmenekülnek az örök büntetéstől. A mai ige arról beszél, hogy Jézus Krisztus legyőzte az ellenséget, a sátánt, legyőzte a halált is, és legyőzi gyermekei életében a halálfélelmet is. Csodálatosan teljesedik be a halálfélelemtől való szabadulásra vonatkoztatva az ige: akiket a Fiú megszabadít, valósággal szabadok lesznek. Többé nem rabjai semmilyen félelemnek, még a haláltól sem rettegnek, hanem hittel tekintenek arra úgy, mint az örök élet küszöbére, a szeretett Megváltóval való tökéletes közösség kezdetére. Így mondhatta el Pál apostol, ezzel a hittel szívében, hogy vágyakozik elköltözni, és az Úrral lenni. Adja meg Istenünk az örök élet felőli hitet minden gyermekének, s akkor ismeretlen lesz a halálfélelem fogalma.

2013. július 14. – vasárnap

Pál levele a kolosséiakhoz 4,5: Bölcsen viselkedjétek a kívül állók iránt, a kedvező alkalmakat jól használjátok fel.

Nem attól kell idegenkedni, hogy kívülállóknak nevezzük azokat, akik valóban nincsenek még Isten országában, hanem inkább arra kell ügyeljünk, hogy ne hirdessünk és képviseljünk szélsőséget. Egyik szélsőség az általános nagy egyenlőség gondolata, a másik pedig a másként gondolkodók és másként élők teljes megvetése. Időnként mindkettő megkísértheti Isten gyülekezeteit is. Sokan hirdetik, hogy mindenki egyforma Isten előtt, Isten mindenkit egyaránt szeret, ezért mi is elfogadunk bárkit, testvérnek nevezzük és közösséget vállalunk még azokkal is, akik nem hisznek egyáltalán. Néha lehet ilyet látni egész magas szinten is, amikor különböző vallások vezetői találkoznak. És ezzel a igénnyel lép fel sokszor a világ, mindenki belső ügye a hit, mindenki Istené, nincsenek jobbak és rosszabbak, nincsenek közelebbiek és kívül állók. Az ige szerint vannak, Isten sem bánik egyformán mindenkivel, elég ha azt említjük, hogy az Ő akarata szerint egyik gyermek nincstelen családba, másik pedig gazdag körülmények közé születik. Ez azonban nem jogosít fel senkit arra, hogy egyiket kisebb értékűnek tartjuk. Körülményektől függetlenül Isten hívása mindenkire szól, az Ő akarata az, hogy minden ember megtérjen és üdvösségre jusson. Megállapítjuk, hogy vannak Isten gyermekei és vannak kívül állók, ebből pedig nem felsőbbrendűség érzése és éreztetése következik, hanem felelősség és feladat. Felismerem a kedvező alkalmakat, amikor az Istent nem ismerő emberek felé az ÚR Nevében úgy szolgálhatok, hogy azt ne vegyék tolakodásnak, de megérezzék Isten szeretetét, meghallják hívását. Az alkalom felismerését, valamint annak megfelelő kihasználásához való bölcsességet kérjük Istentől. Örömet jelent majd a mennyben, és örömet szívünkben is, ha gyarapodik Isten gyermekeinek közössége.

2013. július 15. – hétfő

A példabeszédek könyve 12,25: Aki aggódik szívében, az levertté lesz, a jó szó viszont felvidítja.

Hosszasan lehet az ígéről értekezni. Megváltónk arra szólítja híveit, hogy ne aggodalmaskodjanak, aki Isten gondviselésében nem kételkedik, annak nincs, nem lehet oka, magyarázata az aggodalomra. Az orvostudomány ma már igazolja ezt a többezer éves megállapítást, az aggodásnak következményei vannak, fizikai tünetei lehetnek. Mivel mi nem aggodalmaskodunk, ezért a mi feladatunk, hogy jó szóval vidítsuk fel azokat, akik hitben még nem tartanak ott, hogy fölülkerekedjenek aggodalmaskodáson, félelmeken. Eddig az elmélet.

És mi a gyakorlat? Az, hogy szüntelen jelentkezik életemben, és valószínű, hogy sokunk életében az aggodás. Hiszek Istenben, sokszor átéltem segítségét, kegyelmét, nem kételkedem abban, hogy akarata nélkül semmi sem történhet, mégis időnként szívem összeszorul, ha a körülményekre, kilátástalan jövőre gondolok. Nyilván tudom, Istenre kell bizalommal tekintenem, Benne bízom, Neki van megoldása, nem is akarom az aggodást, de nem mindig sikerül azt tegyem, amit akarok, s még kevésbé sikerül úgy érezzek, ahogyan szeretném.

Mi tehát a teendő? Van-e megoldás? Bizonyára van, az ige értelmében a jó szó, melyet adnom kell, és elfogadnom, amikor magam szorulok rá. Az aggodó emberek esetében leggyakrabban azt tapasztalom, hogy nem hajlandók meghallgatni azt, aki bátorítani, vigasztalni akarja őket, s magam életében is tapasztalom, nagyon nehéz elfogadni a jó szót attól, aki nincs ugyanabban a helyzetben, mint én. Nincs csoda-megoldásom, csak arra ösztönzöm magam, bátorítok másokat is, hogy azt, amit hittel vallunk, azt igyekezzünk cselekedni is. Minden aggodás helyett forduljunk Istenünk felé, mondjuk másoknak, fogadjuk magunk is a jó szót. Főként azt a jó szót, ami Ige, Isten beszéde, ígérete, áldása.

2013. július 16. – kedd

A példabeszédek könyve 20,22: Ne mondd: Megfizetek a rosszért! Reménykedj az ÚRban, ő megsegít téged.

Néha igazságnak nevezzük a bosszúvágyat, többet vagyunk hajlandók tenni azért, hogy az ellenünk vétők meglakoljanak, mintsem azért, hogy saját ügyünk előre haladjon. Az ige csírájában szeretné elfojtani a rosszat, nem elég az, hogy nem teszem meg, amit gondolok, Istenünk gondolatainkat is meg akarja tisztítani, és meg akar állítani a helytelen gondolkodás útján. Ne juss el a tettig, de még csak ne is gondold vagy mond azt, hogy bosszút állsz, megfizetsz, mert ezzel rossz úton vagy. A harag, bosszú helytelen irány, és tettek nélkül is sok kárt okoz. Ki ne tudna példákat sorolni, mindnyájan ismerünk embereket, akik jobban törődnek más bajával, valamilyen okból sok mindent megtennének, csak ne sikerüljenek mások tervei, és sajnos néha mi magunk is másokkal jobban foglalkozunk, mint a magunk dolgaival. Ha bármilyen kár érne egy másik ember miatt, azzal, hogy megfizetni akarok, semmi nem oldódik meg számomra, de amikor Isten segítségét kérem, Benne reménykedem, az Ő áldása többszörösen pótolhatja a veszteséget. Erről az ígéről, az ige igazságáról Isten gyermekeit nem kell meggyőzni, egyértelmű az ÚR akarata, ismeri ezt mindenki. Az ígéről valakit mégis meg kell győzni: önmagunkat, amikor megkísért a bosszú gondolata, amikor nem tudunk továbbmenni egy sértés, bántás vagy gonoszság miatt, amikor régi természetünk szerint indulnánk rossz felé. Saját magamat emlékeztetem az ígével a helyes irányra, Isten szerinti gondolkodásra, beszédre, cselekvésre. Nem akarok többé megfizetni a rosszért, nem arra törekszem, hogy mással tegyek rosszat, hanem gondolataimat az Úrra irányítom, Tőle várom a segítséget, áldást. Jutassa eszünkbe Istenünk az Ő akaratát, amikor bántás ér minket, és vezessen a reménység és áldás útján minket.

2013. július 17. – szerda

Hóseás próféta könyve 8,12: Előírhatok nekik ezernyi törvényt, azt gondolják, nem tartozik rájuk.

Megdöbbsentem, felháborodtam, lehetetlennek tartottam, amikor először hallottam olyanokról, akik nem fogadják el a teljes Írást, annak egy részét kihúzzák, kitépik, vagy egyszerűen nem veszik figyelembe. Később jómagam is használtam ilyen szemléltetést, azt mondva, hogy aki válogat az igék között, olyan, mintha kihúzná a biblia egyes igéit, kitépné egyes lapjait, megcsonkítva az ÚR kijelentését. Isten lassan megtanított arra, amit annyira bölcsen mondott valaki, hogy amikor egy újjal mutatok másra, három ujjam magam felé irányul. Azt is tanulgatom, hogy mielőtt felháborodnék, másokat kárhoztatnék, vizsgáljam meg saját szívemet, életemet. Ha ezt megteszem, szinte soha nem is jutok tovább, elég kiigazítani való akad saját életemben is. A mai ige sem másról, hanem rólam szól. Ha van bátorságom, és elég őszinte vagyok önmagammal (ez sem annyira egyszerű és egyértelmű, mint gondolnánk), alig kezdem el olvasni a Bibliát, máris felfedezem, mennyi mindent mellőztem Isten beszédéből, akaratából, mennyi mindenre mondtam könnyelműen, hogy rám nem érvényes. Magyarázat mindig van, az ószövetségi igék esetében könnyelműen döntöm el néha, Isten kérése nélkül, hogy az csak a zsidókra, csak Krisztus előtti időre volt érvényes. Az Újszövetségben is van, amire azt hiszem, hogy az első század körülményei között lehetett úgy, ma nyilván nem érvényes. Vagy egyszerűen az ige csak az apostoloknak, egy gyülekezetnek szól, egy élethelyzetben volt érvényes. Nem állítom, nehogy félreértse valaki, hogy Isten ígését szó szerint kellene ma kövessük, nem akarok az udvaron oltárt építeni, áldozatot bemutatni. Mégis, meg kell fontoljam, miért van mindaz benne az Írásokban, ami ott van, mit jelent számomra a teljes Írás, mely Istentől ihletett. Nekem azt mondja az ige, hogy Isten beszéde, parancsai ma is érvényesek, nekem is szólnak, rám, ránk tartoznak. Azt, hogy miből mit kell értenem, hogyan kell cselekednem, azt Isten Lelke mutatja meg, de itt bizony segítségül hívom Isten mai gyermekeinek hitét, látását, tanítását is. Az ÚR Lelke fedeztesse fel minden keresztyénnel ismételten a Kijelentés hasznát, szépségét, érvényességét, az általa közvetített áldások gazdagítsák életünket.

2013. július 18. – csütörtök

Máté evangéliuma 6,34: Ne aggódjatok tehát a holnapért, mert a holnap majd aggódik magáért.

Sokszor rácsodálkozom arra, hogy általam ismert igék sokszor mennyi új üzenetet tartalmaznak, máskor pedig azt veszem észre, mint a mai igénél is, hogy sokszor idézett, ismert bibliai versek üzenete nem is annyira egyértelmű és világos, ahogyan azt addig hittem. Az igét szó szerint szoktuk idézni, de bennem, és talán még vannak hozzám hasonló keresztyének, az üzenet úgy maradt meg, hogy ne aggódjam a holnapért, mert elég lesz majd, ha holnap aggódom a holnapi problémák miatt. Elég, ha ma a mai harcokért aggódom. Az én értelmezésemmel, mert ez csak az én értelmezésem, és nem az ige üzenete, több baj is van. Ha jól megfigyeljük azt, amit Jézus mond, előbb furcsának fog tűnni ez a mondat, majd az is lehet, hogy elmosolyodva köszönjük meg Istennek az igét. Amit én gondoltam, helytelen, mert ebben az igében Jézus egyáltalán nem mondja azt, hogy elég, ha a mai bajokért aggódnunk. Ő egyszer világosan elmondta, hogy ne aggódalmaskodjunk, akkor nem fog mást mondani most sem. Így azt sem mondja, hogy elég, ha holnap aggódnunk majd, mert holnap is lesz miért. Nem, mert ma is, holnap is, mindig érvényes: ne aggódalmaskodjatok. A furcsasága az igének, első figyelmesebb olvasásra az lehet, hogy Jézus azt mondja, a holnapi dolgokért aggódni... a holnap fog. Nem mi. Kinek kellene aggódni, hogy holnap mit eszünk, mivel ruházkodunk, mi lesz velünk? Isten gyermekeinek bizonyára nem. Akkor hagyjátok, szinte elképzelem, amint mosolyogva mondja az ÚR, hadd aggódjon a holnap a holnapért. Ti Isten országát keressétek, Őbenne bízzatok, és megtapasztaljátok ma is, holnap is, hogy mindaz, amire szükségetek van, megadatik nektek. Mosolyogjunk vissza Jézusra, azzal, hogy az aggódás meghagyjuk a holnapnak, mi pedig Isten kezébe tesszük és hagyjuk életünket.

2013. július 19. – péntek

Jónás próféta könyve 4,10-11: Az ÚR ezt mondta: Te szánod ezt a bokrot, amelyért nem fáradtál, és amelyet nem te neveltél; amely egy éjjel felnőtt, másik éjjelre pedig elpusztult. Én meg ne szánjam meg Ninivét, a nagy várost?

Rettenetes ember volt ez a Jónás, aki még prófétának, Isten hírnökének is neveztetik. Hogy lehet valakinek ilyen lelkülete. Előbb nem akar Ninivébe menni, neki nincs kedve a pogány városnak hirdetni az ítéletet, mit számít az, ha elvesznek mind, figyelmeztetés nélkül. Amikor mégis ott van, elmondja az üzenetet, és siet kényelmes helyet keresni, ahonnan végignézheti a bűnösök pusztulását. Sajnos, különb nem vagyok én sem. Ami az enyém, még ha csak egy szál növény is az, ahhoz ragaszkodom, amihez nincs személyes kötődésem, az sokszor nem számít. A médiából rám, ránk zúduló erőszak és szenvedéshullámot szokták hibáztatni azért, hogy már nem tudjuk feldolgozni érzelmileg mindazt, amiről tudomást szerzünk, ezért egy idő után elfásulunk, egyszerűen vállvonással tudomásul vesszük mások szenvedését, életük helytelen irányba haladását, s pillanatok múlva már más érzelmek uralkodnak el szívünkön, más hatásokra. Isten megszólítja Jónást, nem győzöm csodálni az Ő türelmét, kegyelmét, s beszél vele, tanítja, elgondolkoztatja. Az ige által velem is beszél, s arra tanít, hogy szánjam Ninivét. Ne szemléljem közömbösen azok pusztulását, akikhez nem sok közöm van, s akikért legtöbb esetben mást nem is tehetek, mint esetleg egy imát elmondok, de azt mondjam el. Egy idő után gyakorlattá válik, s már nem a nemtörődömség jellemez majd, hanem az, hogy első gondolatom az lesz a rossz irányba haladókkal kapcsolatosan, hogy ők is valakinek fontosak, valaki bánkódik majd, ha pusztulásukba rohannak. Utána rögtön legalább annyit mondok, hogy Uram, könyörülj rajtuk, de van, amikor ennél többet is. Ettől nem leszek lelkiileg leterhelt, sőt, inkább hálát adok Istennek, hogy közbenjárásra tanított meg. Isten kérdése zárja Jónás könyvét, a próféta esetleges válasza nincs lejegyezve. Nyitva marad a

kérdés, de nem az, hogy mit tett, mit válaszolt Jónás, hanem az, hogy mit cselekszik ma Isten gyermeke, szánom-e Ninivét?

2013. július 20. – szombat

A zsoltárok könyve 118,22-23: Az a kő, amelyet az építők megvetettek, az lett a sarokkő. Az ÚRtól lett ez, csodálatos a mi szemünkben.

Az építők szakemberek, ismerik az építés tudományát és gyakorlatát egyaránt. Tudják, milyen kell legyen az a kő, melyre a kor építkezési szokásai szerint alapozható a további építkezés. Nem fogadhatnak el kicsit hibás, más formájú követ, mert az egész épület sorsa pecsételődne meg. Ha bizonytalanok, egy kő csak valószínű, hogy megfelelne, inkább elvetik, jobbat keresnek. Számtalan ilyen alapkövet, vagy sarokkövet fektettek már le emberek, építettek ezekre elméleteket, tudomáynak nevezett rendszereket, vallásokat, s még mi mindent. Sok minden szükséges egy épülethez, egy rendszerhez, sok minden része lehet és része kell legyen egy vallásnak, de a kiindulópont, az alap mégis a sarokkő. Az nem hiányozhat, nem lehet hibás, annak tökéletesnek kell lenni. A továbbiakban része lehet és része kell legyen a vallásos életnek a nyugalom napja, a keresztség, az ÚR halálára emlékezve az úrvacsora. Része kell legyen a hitéletünknek a hitből fakadó cselekedetek sokasága, a tiszta beszéd, szülők tisztelete, megbocsátás és Isten Nevének megbecsülése. Mindezek ott vannak, és mégis, nem lehetnek sarokkövek. Nem ezekből indul ki az istenfélő élet, az üdvösség. A sarokkő nem lehet más, csak Krisztus. Amikor mi egy napra, egy vallásos gyakorlatra, egy bibliai elméletre akarunk építeni hitéletet, melyben aztán előkelő helye lesz Krisztusnak, akkor tulajdonképpen Őt mellőzzük, második helyre tesszük, nem fogadjuk el, mint egyetlen alapot, s ezzel megvetjük. A hitélet építőmestere maga Isten, Ő mondja meg, ki alkalmas sarokkőnek, Ő pedig Szent Fiát rendelte arra, hogy az anyaszentegyházra rá, Krisztusra építse. Ha hitéletünk, vallásunk emberi bölcsesség gyümölcse, bármilyen alapra lehet azt építeni, ha viszont Isten akarata szerint való, akkor egyedül Krisztus az, Akit az Atya rendelt, Aki alapja és egybetartója mindenknek. Legyen csodálatossá szemünkben az, amit az ÚR rendelt, amit Ő épít velünk és általunk, hálaadással magasztaljuk Istenünket Krisztusért.

2013. július 21. – vasárnap

János első levele 4,19: Mi tehát azért szeretünk, mert ő előbb szeretett minket.

Isten szeretet, mondja az apostol, a keresztyén élet lényege is a szeretet, derül ki leveléből. Ez a szeretet Istentől származik, Aki minket teremtett, és az Ő szeretetét árasztja reánk, mi pedig ebből a szeretetből élünk és ezt adjuk tovább embertársainknak, ezt jelenti a keresztyénség. Azok, akik nem hisznek Istenben, azt hirdetik, hogy Isten nélkül is lehet élni, az emberi élet egyik alapja az erkölcs, ami sokak értelmezésében egyenlő azzal, amit a hívők szeretetnek neveznek. Ez a morál, vagy erkölcs alapvetően megvan az emberben, hirdetik, és megfelelő neveléssel, irányítással megtartható az emberekben, a további együttélés alapja ezzel biztosított. Amit ma látunk azonban, legalább elgondolkoztató. Az, amit közerkölcsnek neveznek, lényegesen változik és alakul. Hozzá tartozik az alapvető emberi jogokhoz, és az úgynevezett fejlett országokban már alapvető és elfogadott érték, hogy azt tegyen mindenki saját életével, amit akar, olyan nemű élettársa legyen, amelyet kíván, születése előtt szabadon dönthet anyaméhben élő gyermekének életéről vagy haláláról. Számtalan olyan gyakorlatot, cselekedetet lehetne még sorolni, amiért egy-két évszázada még a közerkölcs alapján legkevesebb, ha kiközösítés, büntetés járt, ma pedig hirdetni és gyakorolni lehet. Nagyon sok esetben az, amit pár év, egy-két évtized alatt elfogad egy közösség, csak egy emberöltő után hozza meg gyümölcset, amikor már nem lehet megállítani káros és romboló következményeit. Mi, Isten gyermekei igyekszünk betartani minden olyan polgári törvényt, ami nem ellenkezik Isten akaratával, kijelentett igéjével, de a mi életünk alapja nem

az, ami a változó világ szerint erkölcsös, jó és követendő. Mi Isten szeretetéből élünk, ezt a szeretetet igyekszünk viszonzni Isten felé, ezzel a szeretettel viszonyulunk és szolgálunk embertársainknak. És bizonyosak vagyunk abban, hogy az Isten Országában megtapasztaljuk a tökéletes, mindent betöltő szeretetet.

2013. július 22. – hétfő

Lukács evangéliuma 12,32: Ne félj, te kicsiny nyáj, mert úgy tetszett a ti Atyátoknak, hogy nektek adja az országot!

Gyöngédség, figyelem, szeretet, gondoskodás árad Istentől az Ő népe irányába Jézusnak ebben a mondatában. Túl az üzenet tartalmának csodálatos ajándékán Isten külön ajándéka az is, ahogyan ezt tudomására hozza a megajándékozottnak. Megértheti Isten népe az igéből, hogy a hatalmas Isten jövőt, országot, áldást készített számukra, és megérezheti Jézus szavaiból, mennyire szívéből, szeretetéből cselekszi ezt az ÚR. Ne félj, kicsiny nyáj, a népek nagy tengerében jelentéktelen, de Istened számára szeme fényét jelentő kis közösség, ne félj és ne rettegj, mert Isten megszólít, az Ő jövőt készítő és azt megvalósító munkájáról, akaratáról beszél most neked. Milyen sokszor jelent vigasztalást ma is azoknak, akik akár egyénileg, akár közösségben kicsinek, jelentéktelennek, néha mellőzöttek és elfelejtettek érzik magukat. Az ÚR nem csupán csodálatos jövőt készített nekünk, hanem erről az Ő tervéről nagy szeretettel beszél velünk, már szavainak gyöngédségével is vigasztalást, bátorítást közvetít felénk. Segítsen Istenünk, hogy ígéretei és az, ahogyan ezeket közli velünk, jelentsenek áldást népe, gyermekei életében.

2013. július 23. – kedd

A zsoltárok könyve 5,12: Mind örülnek majd, akik hozzád menekülnek.

Ahogy gyermekből fiatallá, felnőtté válunk, majd az évek elteltével idősödünk, úgy változik az örömhöz való viszonyunk. Minden korban mást jelent az öröm. A kisgyermekeknek nagyon kevés elég ahhoz, hogy örvendezzenek. Ha rájuk mosolyog édesanyjuk, már nevetnek, biztonságban érzik magukat, örvendeznek. Aztán már édesség vagy kispajz kell az örömhöz, később egyre értékesebb, nagyobb, különösebb dolgok birtoklása jelenti az örömet. Felnőttek sokszor azt gondolják, akkor tudnának igazán örülni, ha új munkahelyet találnának, ha nagyobb házat, autót vehetnének. Idősebb embereknél azt látjuk, hogy ez a folyamat megfordul, kevesebb is beéri, már azért is örvendezni tudnak, ha gyermekük, unokájuk pár órára benéz hozzájuk, sőt, egy telefonhívás is értékessé lesz, öröm forrását jelenti. Idővel már nem jelent nagy örömet az autó, ház, földi értékek, hanem sokkal jobban felvidulnak a jó szóra, pici figyelmességre, apró jeleire a szeretetnek. Talán ez is egyik oka annak, hogy második gyermekkoruk nevezik ezt az időt. Isten gyermekei nem kell évtizedeket várjanak ahhoz, hogy megértsék, az igazi öröm nem a birtoklás, nem a múlandó, földi kincs, hanem az igazi öröm az, amit mennyei Atyánk ad nekünk, és lelkiekben lehet megtapasztalni. Kortól függetlenül örvendező életet akar nekünk ajándékozni Istenünk, ennek az örömnak forrása Ő maga, és a Vele való közösség minden áldása, ajándéka. Ezért mondja Pál, hogy az Úrban örülünk, a zsoltár pedig arra szólít, hogy Hozzá meneküljünk. Legyen Benne valódi örömünk a mai napon.

2013. július 24. – szerda

Jeremiás próféta könyve 15,16: Igéd vidámságot szerzett nekem és szívbeli örömet, hiszen rólad neveztek el engem, URam, Seregek Istene.

Minden elméleti eszmefuttatást háttérbe szorítva, egyszerűen elcsendesedek és elkezdek számolni. Ma reggel olvastam igét, tegnap este is, meg nap közben egyszer, talán kétszer. Voltam vasárnap templomban, hallottam az igét és a magyarázatát. A múlt héten elolvastam egy folyóiratot, pártíz oldalt egy igéket is tartalmazó könyvből. Talán a világhálón is meghallgattam egy prédikációt. Mindezekre visszagondolva, az igék jelentettek-e örömet, megvidámították-e szívemet? Volt, amikor az igéken keresztül Isten megdorgált, máskor bátorított, vagy vigasztalt, tanított, utat mutatott, jobban megismertem Őt és akaratát. Bűneim, és a velük való harcban való erőtlenségem miatt néha elcsüggedtem, máskor jólesett Isten kegyelméről hallani. De önmagamnak legalább bevallhatom, nagyon őszintén, hogy Isten igéje túl ritkán vidámítja szívemet, és kétség nem fér hozzá, nem Isten igéje okolható emiatt. És továbbra is minden elméleti eszmefuttatást mellőzve, egyszerűen azért imádkozom, hogy az ÚR vidámítson meg engem, és mindazokat, akik az igét olvassák. Tanítson meg gyönyörködni beszédében, mutassa meg minden alkalommal üzenetének, nem csak gazdag tartalmát, hanem szépségét, örömét is. Adjon mennyei Atyánk sok vidám szívű igeolvasót.

2013. július 25. – csütörtök

A zsoltárok könyve 51,3: Könyörülj rajtam kegyelmeddel, Istenem, töröld el hűtlenségemet nagy irgalmaddal!

Nem biztos, hogy mindenik módja jó, de bűnbánatot tartani és bűnvallást tenni is többféleképpen lehet. Maradjunk a bűnvallásnál, ezt a zsoltárt bűnvalló zsoltárnak is szokták nevezni, ennek alapján próbáljunk elgondolkozni azon, hogy miként valljuk meg bűneinket a szent és igaz Isten előtt. Furcsának tűnhet, de ha legmesszebről akarunk indulni, sajnós, a templomban kell kezdjük, ahol erdélyi rendtartásunk szerint minden vasárnap elmondjuk a bűnvalló imát, amit, nem másokat ítélve, hanem önmagunkat leleplezve kell elismerjünk, bizony sokszor csak szavakat ismételve mondunk, nincs benne a szívünk. Azt mondjuk, hogy közösen valljuk meg bűneinket, de ritkán imádkozzuk őszinte bűnbánattal az ismert imát. Aztán a formális, külsőségben kimerülő bűnvallástól elindulva többféle bűnvallásról beszélhetünk. Van, aki akkor és azért vallja meg bűneit, mert leleplezik, kiderül cselekedete. Mások saját lelki nyugalmaukat keresik, szabadulni akarnak a bűntudattól, s ezért vallják meg bűneiket. Van olyan is, hogy valaki meglátja tetteinek következményeit, sajnálja, hogy a dolgok esetleg nem várt irányba fordulnak, ezért tesz bűnvallást. De bűnvallással lehet keresni nagyobb véték elrejtését, valakinek a jóindulatát, vagy ki tudja még milyen célokat. A mai zsoltárt elolvastva kiderül, hogy Dávid sem tudja elhordozni a bűn tudatát, lebénítja életét, szabadulni szeretne, keresi a feloldozást. De az is kiderül, hogy a zsoltáros Istenhez menekül, akit bűneivel megbántott, Tőle kéri és várja a feloldozást. Bűnvallását az Úrnak mondja el, nem szükséges, hogy azt emberek is hallják, nem emberek előtt akar tetszelegni, igazolni önmagát, hogy íme, milyen kegyesen járt el, hiszen bocsánatért imádkozott. Szíve mélyéről tör fel, Istennek mondja el az igazi bűnvallást. Csak az igazi bűnvallást követi a valódi feloldozás, a bűntől való megtisztulás szabadsága és öröme.

2013. július 26. – péntek

Hóseás próféta könyve 10,12: Vessetek magatoknak igazságot, akkor hűséget arathattok!

Gyermekkorom egy rövid szakaszában a tudományos-fantasztikus irodalom olvasója és csodálója voltam, az egyik ilyen kötet jutott eszembe az ígéről. Már nem emlékszem a szerzőre és a könyv címére, tartalmából is csak annyira, hogy valakiknek sikerül visszautazni az időben, de ott kínosan kellett vigyázzanak, hogy semmit ne érintsenek, semmivel ne befolyásolják az előző idők történéseit. Noha ez szinte mindenben sikerült, egy apró kis dologban mégis leheletnyit érintkeztek az előző idő

eseményeivel, s ebből az lett, hogy amikor visszatértek a saját korukba, teljesen más világot találtak. Túl a fantasztikus dolgokon, annyit azért megjegyeztem akkor, hogy mindennek következménye van, néha egy elejtett szó is meghozhatja a maga jó, vagy rossz gyümölcsét. Később felfedeztem, illetve az iskolában tanították, hogy valóban a természetben minden egymással kölcsönhatásban van, semmi nem vész el nyomtalanul. A nagy felfedezés azonban az igéből származott, ahol azt tanultam, hogy van, ami mégis elmúlik, és örökre megszűnik, mintha soha nem is létezett volna, ez pedig a megvallott bűn, amit Isten tökéletesen eltöröl Fia érdeméért. Az ige azt is tanítja, hogy mindaz, amit hitből teszünk, az Ő dicsőségére és akarata szerint, az viszont megmarad, áldott következményei lesznek, sőt, noha Istenünk készíti elő az alkalmat a jóra, bölcsességet és erőt is Ő ad hozzá, mégis, meg is áldja a mi jó tetteinket, számon tartja azokat és megjutalmazza. Hóseás próféta által Isten arra szólítja fel népét, hogy vessenek igazságot, tegyenek jó és igaz dolgokat, mert annak áldásos következményei lesznek, hűséget fognak tapasztalni. Isten gyermekei nem a jutalmat keresve tesznek jót és igazat, hanem Isten iránti hálából, és az ÚR Lelke által vezérelve. Azt tesszük, amit Atyánk tanít, amire Ő vezet, és valljuk, hogy csak kötelességünket tettük. Az ráadás, ajándék, hogy hűséget arathatunk, hűséget egyre jobban nélkülöző világunkban Isten gyermekinek kiváltságaként lesz részünk ebben a jutalomban. Adjon az ÚR kitartást az igaz és jó tetteinkben.

2013. július 27. – szombat

Zofóniás próféta könyve 3,15: Veled van az ÚR, Izráel Királya: nem kell többé veszedelemtől félned.

Fontos bátorítás az ige Isten népének, annak a népnek, mely szinte reménységét is elvesztette, amikor elveszett a templom, a szent város, az ország. Isten a babiloni fogság idején bizta meg a legtöbb egyszerre szolgáló prófétát, mert ebben az időben szorult rá legjobban az Ő népe a bátorításra, vigasztalásra, Isten reménységet munkáló ígéreteinek hallására. Egy gondolat fogalmazódik meg bennem a nyomorúság idején elhangzó ígérekkel kapcsolatosan. Nagyon sok helyen olvassuk a Bibliában, hogy azt ígéri az ÚR, hogy népével lesz, nem kell többet félnetek, megsegíti, megvédi, oltalmazza őket Istenük. Ezen ígérek mellett ott van szinte mindig az is, hogy a választott nép Ismét Isten népe lesz, a Mindenhatóval élő, szoros kapcsolatban élnek majd, ennek a kapcsolatnak minden áldását élvezni fogják. De azt is tudjuk, hogy a babiloni fogság után sem volt Izráelnek nyugodt élete, Krisztus után az első századtól ismét nem volt országuk, templomuk, közel két évezredig. És noha ma ismét van ország, béke azért nincs, nem mondható az, hogy nem félnek a veszedelemtől, hiszen naponta fenyegetik őket, sokan szeretnék és törekednek eltörölni a föld színéről a zsidókat. Ennek pedig sajnos nincs más oka, mint az, hogy valahányszor Isten megbocsátott népének, az Ő népe hamar elfelejtette az ÚR segítségét, szabadságát, nem tartotta meg a szövetséget, nem maradt meg az Istennel való szoros kapcsolatban. A másik igazság pedig az, hogy Isten betartja szavát, de az Ő ígéretei tökéletesen akkor fognak megvalósulni, mikor nem lesz többé bűn, ez pedig nem ebben a világban fog beteljesedni, hanem az új teremtésben. Isten ma is az övével van, de mi ebben a világban is élünk, nem csak az Istennel való közösségben. Ha ragaszkodunk az Úrhoz, Ő velünk van, nincs okunk félni, nem győz le semmilyen veszedelem. De eljön az idő, amikor nem félünk, mert nem is lesz többé veszedelem, csak Isten lesz mindenkiben. Ma megköszönöm Istennek, hogy Ő velem, velünk van.

2013. július 28. – vasárnap

Mózes első könyve 49,18: Szabadításodra várok, URam!

Saját imám, saját kérésem is ez, Uram, örökkévaló Isten. Nem tudom megszabadítani magam, pedig szeretnék szabadabbá lenni. Szabadulni vágyom bűnöktől, szokásoktól, álnokságtól, képmutatástól,

szabaddá szeretnék lenni kényszerektől, annyi mindentől. Hozzád fordulok, mert tudom, hogy Neked nincs lehetetlen, mindazt megcselekedheted, amit én elképzelni sem tudok. A mikénteket Te ismered, én csak alázattal kérem a szabadítást. Nehéz várni, türelmetlenül szeretném, ha rögtön átélhetném szabadításod, de hiszem, Te az időpontokat is a legjobban irányítod. Hiszem, hogy cselekvő Isten vagy, hiszem, hogy ma is, engem is meg tudsz és meg fogsz szabadítani mindattól, ami nem akaratod szerint való életemben. Ezért naponta könyörgök, Rád bízva, hogy mikor, mitől, hogyan, annyit kérek csupán: jöjj, szabadíts meg!

2013. július 29. – hétfő

Lukács evangéliuma 8,17: Mert nincs olyan rejtett dolog, amely napvilágra ne kerülne, és nincs olyan titok, amely ki ne tudódna, és ismertté ne válna.

Ma nagyon sokan úgy gondolják, hogy nem lehet másként felhívni az olvasók, böngészők figyelmét, csak azzal, ha mindent szenzációként állítanak be. Nagyon gyakran olvasható írott és elektronikus sajtóban egyaránt, hogy kiderült valami, feltárult a titok, napfényre került a rejtett valóság. Az ember mindig is szerette másnak a rejtett dolgait megismerni, és félve őrzi saját titkait. Egyre gyakrabban van szó különböző szinteken arról is, hogy mennyire létezik még magánélet, lehet-e, kell-e legyen privát része a mai ember életének. Érdekes lenne megismerni, mi is az, amit az emberek leginkább megőriznének a nyilvánosságtól. Van, akinek a bankszámlaszáma titok, másoknak a hite az, amit nem akar másokkal megosztani. Egyik ember a lakásába nem engedne be senkit, mások a szívük állapotáról nem osztanak meg semmit még a legközelebbiekkel sem. Amikor a mai igét olvassuk, talán senkink nem a mások dolgai jutnak eszébe, hanem a saját élete. Mi lenne, ha ma kiderülne rólam az, ami legféltettebb titkom? Miért is titok az, amit rejtegetek? Miért lenne baj, ha sokan megtudnák azt? Jó azt titkolni? Jézus arról beszél, hogy az ige olyan világosságot jelent életünkben, aminek fényénél nem marad semmi a sötétségből. Isten világosságában nem azért kerül minden rejtett dolog napfényre, hogy azzal mások kíváncsiságát elégítse ki az ige, nem is azért, hogy nyilvánosan mutogasson, megszegyenítsen, hanem azért, hogy megtisztuljunk, megszentelődjük. Dávid ezt kéri Istentől, hogy vizsgálja meg szívét, életét, nehogy valami még ott maradjon a sötétség titkaiból. Amit ma Isten Lelkének világosságában megvallunk, mi magunk leleplezünk, az többé nem titok, hanem bocsánatot kapunk arra, és nem említetik még az ítélet napján sem. Ragyogjon be az Ő igéje mindnyájunk szívében, uralkodjon bennünk mindenkor Isten világossága.

2013. július 30. – kedd

A zsidókhöz írt levél 10,35: Ne veszítsétek el tehát bizalmatokat, amelynek nagy jutalma van.

Könnyen mondom, mondjuk ma, hogy bízunk Istenben, legyünk kitartóak a reménységben, bizzuk Istenre azt, hogy miként vezeti életünket, mikor és hogyan hozza el a szabadítást, segít meg és segít ki a nyomorúságokból. Mikor elolvassuk az igét, az előző verseket is, megdöbbenünk, hogy milyen szenvedések, nyomorúságok között szólította fel Isten az Ő követőit a kitartásra. Nem egy kis sérelem,

nem holmi hátrányos megkülönböztetés volt az, amiben meg kellett állják helyüket, meg kellett tartásuk hitüket, reménységüket, Istenben való bizodalomukat, hanem igen komoly próbák alatt vizsgáltattak meg. Az ige gyalázásról, gyötrelemről, fogságról, vagyon elkobzásáról beszél. Ezekhez képest saját veszteségeim gyermekjátéknak tűnnek. Néha panaszkodom sorsom elviselhetetlen nehézségei miatt, majd szégyenkezve kérem az ÚR bocsánatát, ha beleolvasok Isten gyermekeinek szenvedéstörténetébe, vagy néha megnézek egy filmet, például a háború idejéről. Sokszor mondtam már azt, hogy nem bírtam volna ki azokat a szenvedéseket, melyeket elhordoztak Isten gyermekei, de ők hitben, Istenre tekintő reménységgel, bizodalommal tudtak megmaradni, és az ÚR ma is ezt szeretné követőitől. Lehet, hogy ma kevesebb a testi szenvedés, de talán nagyobbak a kísértések, a lelki kihívások, és ezekben is csak Istenre tekintve, Benne bízva lehet kitartani. Bízál én lelkem az Úrban, mert még hálát adok Neki, az Ő szabadításáért.

2013. július 31. – szerda

Mózes ötödik könyve 13,7.9: Ha testvéred, anyádnak a fia, vagy a saját fiad, leányod, kedvelt feleséged vagy testi-lelki jó barátod titokban így csábítgat: Menjünk és tiszteljünk más isteneket, akiket nem ismertél te sem, atyáid sem, ... ne engedj neki.

Nem könnyű elolvasni az egész mondatot, mert a kilencedik vers végén csak vessző van, a folytatásban azt is elmondja az ige, mit kell cselekedni. Most azonban elég afőlött szörnyülködünk, hogy egyáltalán lehetséges az, amit az ige leír. Egyik legnehezebb harca a keresztyén embernek, azon túl, hogy önmagában sokszor csalódik, az, hogy másokban, keresztyén emberekben és közösségekben is felfedezzük a hiányosságokat, nem keressük az ítélkezést, mégis szembesülünk sok mindennel, ami nem Isten akarata szerint való. Ki kell mondjuk, hogy sajnos nincs tökéletes keresztyén és tökéletes közösség sincs. Innen azonban még nagy a távolság addig, amikor Isten gyermekei, Isten népének tagjai ilyen mondanak: tegyük azt, amit Isten nekünk megtiltott, tegyük a bűnt. Ezt nagyon nehéz elhinni, elfogadni, hogy ilyen lehetséges. Addig nem is tudjuk talán elhinni, hogy ez megtörténhet, míg magunk is nem szembesülünk ilyen példákkal. Állítom, sajnos, ma is van erre példa, de azt is állítom, hogy ezt sem elfogadni, sem megszokni nem lehet, minden alkalommal megdöbben és elszomorít, ha ilyen felszólítást hallok. Azért is szomorít el, mert, ahogy az ige mondja, nem csak távoli idegenek részéről hallható a bűnre való felszólítás, hanem néha azok szájából is, akik közeliek, akiket úgy gondoltuk, hogy jól ismerünk, akik adott esetben éppen a bűntől kellene megóvjanak. Az ige azt mondja, ne engedj az ilyennek, még akkor sem, ha baráti, vagy rokoni kapcsolat miatt hajlamos lennél elgondolkozni ajánlatán. Isten gyermekei nem fontolgatják azt, hogy Istennek engedjenek, vagy valakinek az emberek közül, akár a legközelebb álló is lenne az. Adjon Isten ehhez világos értelmet, bölcs szívet és határozottságot.